

nizirali proti njim. Najbolj zanimivo je tudi to, da je orožje, ki ga imajo ti divji napadalci, izdelek italijanske vojske. Torej Italija tudi pomaga delati nemir v Južni Srbiji, ker na ta način skuša škodovati ugledu naše države!»

»Če pa je Radič le bil tepen v Macedoniji,« je pripomnil bivši radičev, ker se je še tega spominjal iz prejšnjih časov in je sedaj zopet bral.

»To je že res, da so ga Macedonci nasekali. Pa so ga zato, ker je prišel hujskat. Ravno to je dobro znamenje, da Macedonci ne marajo huj-skačev! Radiča pa njegovega sluga Pucija seveda jezi, da se dr. Korošcu v Macedoniji ni zgodilo ničesar hudega. So vsi na tihem upali, da se mu bo kaj. Toda ljudstvo ga je povsod sprejemalo z navdušenjem in ga res pozdravljalo kot svojega prijatelja.«

»A zato toliko vpitja in pa pisanje proti dr. Koroščevemu obisku v Macedoniji,« je končno izpregledal radičev. »Radič je nevoščljiv, ko je on brco dobil, pa moko runjo! Saj to je v Sloveniji že tudi dobil. Prihodnjič pa damo tak laup pas še njegovim hlapcem, pa najnovejšim zaveznikom-demokratarjem!«

»Pri naš bo dr. Korošec vedno ostal serenissimus — najvišji politični gospodar Slovenije, naše politične nasprotnike bomo pa, ko tako radi latinsko govorijo, naučili v letin, ker bodo — zleteli,« je končal gospodar in so se poslovili.

V NAŠI DRŽAVI.

Dr. Korošec se je vrnil iz Južne Srbije in je podal poročilo, da niti od daleč ni doli tistega nereda, kot opozicija vpije. Kolikor je pa nereda doli, je izza časa prejšnjih vlad, ki niso gledale na to, da bi stopile v stik z ljudstvom, kot je to storil sedaj dr. Korošec.

Finančni minister gre podpisat posojilo. Dr. Markovič, finančni minister, je odpotoval v Pariz, od tam pa pojde v London, kjer podpiše posojilo. Vse intrige Italije, pa tudi vsi izdajalski pozikusi Radiča in Pribičeviča niso nič zalegli. Gospodarski krogi, ki jim je za gospodarski napredek, odobravajo, da se to posojilo čim preje najme.

Hrvati stopijo v vladu. Toda Radič ne, ker on je sedaj tako v oblasti Pribičeviča, da ne sme brez njega ničesar storiti. Je to sicer žalostna vloga zastopnika bratskega naroda, ali je že tako. V vladu stopijo zastopniki gospodarskih krogov Hrvaške — tako poročajo listi, predsednik vlade Vukičević o tem še molči.

Radič izključen iz narodne skupščine. Radič je zadnji čas zopet divjal v skupščini in zmerjal z najhujšimi psovkami na vse strani tako prostaško, da ga je večina narodne skupščine izključila od 10 sej. On pa se tudi zunaj narodne skupščine ne bo spametoval. Iz njegove okolice se je raznesla prav neumna laž,

da pride še te dni sprememba vlade na ta način, da bo Vukičevićovo mesto zavel neki general. Ker to ni sedanjí vojni minister Hadžić, da je ta zato odstopil. Je pa vse to od začetka do kraja izmišljeno. To dela opozicija samo zato, da vzdržuje v svojih pristaših zaupanje, da bo vlada padla. Naj le upajo!

Radikalni klub — enoten. Nasprotniki so se — pomirili, videli so, da ne opravijo ničesar. Radikalni klub je enoten.

Davidovič zvesto za sedanjo vladu. Radič in Pribičevič sta posebno jezna na Davidoviča in njega najbolj izpodbijata v sedanji vladni večini. Davidovič jima je potem odgovoril in ponosno izjavil, da stoji zvesto s sedanjo večino.

Socijalist Petejan — pohaja, namesto da bi svoje predloge v skupščini zagovarjal. Tako pa prepozno pride, potem pa vpije. Demokrati so ga hoteli rešiti blamaže, pa so priznali, da je polom. On pa tega ni vedel in si ni znal pomagati s to demokratsko lažjo, pa se mu je ves parlament smejal.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Italijanski prijatelji sta baje postali Grška in Turčija. Prijavljena je namreč pogodba med Italijo—Grčijo—Turčijo. Ta pogodba, ki je objavljena, ne pove ničesar posebnega. V tajnem dogovoru so se pa domenili za obrambo v slučaju napada.

Bolgarska je z velikim navdušenjem sprejela dar naše države za ponesrečence po potresu, ker je bil to največji dar iz tujine, je narod še posebej opozorjen, da nima poleg sebe sovražnika, ampak — brata. Vpadi iz Bolgarske v našo državo so prenehali, le nekateri roparji iz Albanije so poskusili svojo srečo, pa so imeli nesrečo, ker so jih večino zajeli, voditelj pa je bil ubit.

Kaj bo iz tega, kar se godi v Rumuniji? Manin, voditelj narodne stranke, zvest pristaš bivšega prestolonaslednika Karla, odločno nadaljuje svoje delo. Za preteklo nedeljo je zbral v mestu Alvi Julič svoje pristaše. Ljudstva je prišlo skupaj nad 100.000. Vlada je pripravila vse, da ne bi mogel nered nastati. Kako bo ta shod končal, tako se bo zasukala usoda Rumunije.

Egipt in Anglija se bosta spopadla. Četudi je Angleška poslala svoje vojno brodovje v Egipt, vendar se domačini ne marajo več udati. Zahtevajo svobodo v celoti in ne priznavajo več angleške nadvlade. Oni zaupni možje, ki jih je Anglija dosedaj imela v Egiptu, so zaradi nevarnega položaja odložili svoja mesta, da je sedaj v Egiptu že pravi nered. Verjetno je, da se bosta Egipt in Anglija spopadla in bo vojna sila odločila usodo Egipta.

Vojska med Kitajci in Japonci. Kitajski generali so takoj, ko je nastalo bolj prikladno vreme, obnovili domačo vojsko. V ta boj pa so se zapletli tudi Japonci, ali slučajno, ali namenoma, se še ne more dognati. Dejstvo je, da Japonci pošiljajo močne vojaške oddelke na Kitajsko in da se je dejansko že začela vojska med Kitajci in Japonci.

Vsaka vojska — zločin, države naj svoje spore rešujejo pred meddržavnim

sodiščem. Te zahteve se vedno bolj uveljavljajo. So pa tudi dejansko pametne. Kajti, če se bo še kedaj začela kaka vojska, tedaj bo tako grozna, da je dosedanja svetovna vojska bila le igrača. Pomislimo, da bi se s prenosom električne sile, ognja itd. na daljavo uničevalo cele dežele v trenutku. Iznajdbe, ki jih iznajdejo veliki človeški duhovi, naj služijo človeštvu v prid in napredek, ne pa v pogibelj! — Tem dogovorom zoper vsako vojsko se poleg Amerike pridruži Nemčija, tudi Anglija o tem razpravlja, enako francoska. Celó s sabljo rožljajoči Mussolini je dejal, da bo končno pristopil. Za njega je verjetno, če bo moral.

ZA NEDELJO 700 let.

Te dni slavi naša škofija 700 letnico svoje ustanovitve. Ustanovljena je bila 10. maja leta 1228 pri Sv. Andražu v Labodski dolini — zato njeno staro ime lavantinska škofija. Škof Slomšek pa je prestavil sedež lavantinskih škofov leta 1859 v Maribor in je združil v njej vse župnije, ki jih obsega danes. Je teh 700 let doba neprecenljivih dobrot, ki jih je po tej škofiji prešlo naše ljudstvo — naši predniki, z njimi pa tudi mi.

Šteje cerkve po naši škofiji, po mestih, trgih, vaseh, po naših dolinah in najvišjih gorah naše dežele! Kako so bile vse te cerkve v teh stoletjih našemu ljudstvu mogoče klic navzgor, kako so bile te naše bele cerkvice našemu ljudstvu kažipoti, ki so mu kazali pravo pot, pot k pravi sreči, kako se je gradilo in utrjevalo v teh cerkvah svetlo božje kraljestvo v tolikih dušah! Misli na spovednice po naših cerkvah! Koliko težkega bremena se je odvalilo pri njih iz obteženih duš, koliko nepokojnih in nesrečnih src je pri njih dobilo sladek mir! Kolikokrat v teh stoletjih je bila pogrnjena v naših cerkvah obhajilna miza, je bila pripravljena za slabotne, upehane, obnemogle duše nebeška večerja, kaj vse, toliko božjega je vrelo tukaj v dušo našega ljudstva! In ko so prihajali prazniki, pa se je glasilo iz naših zvonikov veselo pritrkovanje zvonov, ko so se cerkve odevale v svoj preprosti, a tako ljubki domači kinč, ko je iz src vzkipela domača, tako globoko občutena pesem, posebno Marijina, koliko čistega, svetega, osvežujočega veselja je bilo to! Koliko solz je bilo v teh stoletjih posušenih v naših cerkvah, koliki so se vračali iz njih v trdo vsakdanje življenje z novim pogumom, z novo močjo!

Ko so prihajali na vse naše ljudstvo težki časi, ko so pustošili po naših krajih Turki, so bile naše cerkve našim prednikom pribežališče in zavetišče. Mogočno zidovje okoli cerkev jim je varovalo telesno življenje, zaupanje v Boga jih je krepilo, da niso klonile njihove duše. Ko so tlačile naše ljudstvo druge nesreče, kuga, lakota, vojske, je vera bodrila boječe in obupane duše, je vera skušala lajšati bol in celiti rane. Ko je bil naše jezik zaničevan, ko so ga hoteli izpodrinuti povsod, je v cerkvi še

imel svojo pravico, moliti smo še smeli v svojem jeziku. Ravno naša škofija je tudi bila, ki je rešila na tisoče Slovencev po Slovenskih goricah in Murskem polju, da niso poginili v tujem narodu, naša škofija je bila, ki je zabranila, da ni bilo odtrganih še več Slovencev od svojih bratov. Največji naš škof, Anton Martin Slomšek, je tudi bil, ki je začel buditi med najbolj preprostim ljudstvom, ki se za njega nihče ni brigal, veselje in zanimanje za izobrazbo, ko je ustanavljal za kmečke in delavske otroke nedeljske šole, ko je pisal za nje knjige, ko je dal pobudo, da so ustanovili Mohorjevo družbo, ki že skoro 80 let skrbi za izobrazbo našega ljudstva. In živi ta Slomškov duh v naši škofiji naprej. Zraven naših cerkev stojijo tudi društveni domovi, v katerih dobiva naše ljudstvo, posebno mladina, splošno izobrazbo, da se lahko meri z drugimi omikanimi narodi. Ta cerkveni duh, duh ljubezni in pomoči, pa ni pozabil tudi na gmotne potrebe, rodil je veliko ustanov, ki hočejo lajšati telesno bedo, ki hočejo dati potrebnim tudi gmotno pomoč.

Res, v teh 7 stoletjih je živela naša škofija z našim ljudstvom. Kako se je veselila, če se je veselilo ono, kako je žalovala, če je jokalo ono! Kako ogromne zaklade dušnega bogastva je dala našemu narodu! Kako je lepšala, lajšala, dvigala gor v nebeske višave naše življenje! Take obletnice, ob katerih pogledamo malo nazaj, nas takorekoč prisilijo, da se zavemo, kaj je sv. Cerkev, da spoznamo, da ni prazna beseda, če imenujemo Cerkev našo mater. Pri takem pogledu mora priti človek res do prepričanja, da v Cerkvi živi in deluje naprej neskončno dobrotljivo Srce Odrašenikovo, da živi in deluje v Cerkvi oni, ki je govoril: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil«, da živi in deluje v Cerkvi Kristus — Odrašenik in Zveličar.

Danes jih je veliko, ki se odtegujejo Cerkvi, ki odklanjajo njeno vodstvo, češ, danes smo ljudje že sami toliko pametni, da se znamo voditi. Pa, ali se jim ne godi kakor otroku, ki hoče biti bolj pameten ko mati? Cerkev Kristusove nam nihče ne more nadomestiti. Res, da so v Cerkvi in jo zastopajo tudi ljudje, velikokrat ljudje, ki imajo slabosti in nedostatke. A zadi za temi človeškimi slabostmi in nedostatkami živi božja resnica in božja dobrot, ki je svetu tako potrebna. Le pomislimo, kako bi bilo na svetu, ko bi Cerkev ne bilo, ko ne bi bila nikdar učila, nikdar krepčala in dvigala duše! Le pogledajte, kako je tam, kjer zametujejo Cerkev! Ali ne vidite povsod propadanja?

Ko so začeli zapuščati Kristusa njegovi poslušalci, je vprašal apostole, če hočejo tudi oni oditi. Peter mu je odgovoril: »Gospod, kam hočemo iti? Ti imaš besede večnega življenja.« To velja tudi nam. Kam hočemo iti od cerkve? Kje bomo potem našli resnico? Kje bomo našli ljubezen? **Le Cerkev ima besede življenja!**

Veliki teden v Jeruzalemu. Vsako leto ob Veliki noči je v Jeruzalemu veliko romarjev, da bi na mestu, kjer je Kristus trpel, preživeli veliki teden in Veliko noč. Letos je bilo v Jeruzalemu

izredno veliko število romarjev iz vseh delov sveta in iz vseh narodov. To je bilo posebno opaziti veliki četrtek zvečer. To noč preživijo pobožni romarji v vrtu Getsemani, kjer je Kristus potil krvavi pot. Letos so bile zasedene vse ceste in vse doline ter griči okoli Oljske gore od pobožnih romarjev, ki so hoteli na Oljski gori opraviti svojo pobožnost. Med drugimi sta bila letos med romarji v Jeruzalemu tudi dva princa, italijanski prestolonaslednik in saksonski princ Ivan Jurij.

Verske pravice narodnih manjšin. Ko je sprejel papež Pij XI. nemškega škofa Berninga iz Osnabrück-a v avdijenci, je odločno izjavil, da imajo narodne manjšine pravico, da imajo verski pouk in dušnopastirsko oskrbo v materinem jeziku. Škof Ledochovski pa je postal mučenik tega načela in ga je Pij IX. v priznanje povišal za kardinala. Da bi le hoteli Italijani te papeževe besede poslušati!

Prvak mehikanskih katoličanov umrl. Te dni je umrl v prežnanstvu primas ali prvi nadškof mehikanskih katoličanov Mora y del Rio. Bil je že zelo star in je težko prenašal prežnanstvo iz svoje domovine ter je bil za njega najhujši udarec, da je moral umreti v tuji zemlji, ne da bi še enkrat videl svojo domovino.

Novo preganjanje katoličanov na Ruskem. Kakor poročajo iz Rusije, je vlada odredila, da morajo vsi katoliški duhovniki podati izjavo, da brez vsakega ugovora sprejemajo vse sovjetske cerkvene postave, med drugimi tudi, da ne občejejo s papežem drugače kakor potom sovjetske vlade. Kateri duhovnik ne bi hotel podati te izjave, bo moral v prežnanstvo v Belo morje. Če se ta poročila uresničijo, bo to zelo hud udarec za ruske katoličane. Ker duhovniki po svoji vesti ne morejo dati take izjave, bodo morali v prežnanstvo, verniki pa bodo brez duhovnikov prepuščeni samim sebi.

Katoličani v Zedinjenih državah. Po najnovejših poročilih je v Zedinjenih državah v Ameriki 19.689.049 katoličanov, 205.753 več kakor lani. Duhovnikov je 25.773. Semenišč, v katerih se vzgajajo duhovniki, je 141. Svojih verskih šol imajo katoličani 7061 — od lanskega leta so ustanovili 66 novih — obiskuje jih 2.281.837 otrok. Število cerkev znaša 18.283. Iz drugih ver je lansko leto v katoliško Cerkev prestopilo 33.991 ljudi. Gotovo razveseljiv na predek! —

NOVICE

Zveza slovenskih vojakov iz svetovne vojne v Ljubljani priredi letos na dan Vnebohoda Gospodovega 17. maja veliko romanje vseh bivših vojakov iz svetovne vojne, vseh invalidov, vseh sorodnikov padlih vojakov v prelepo Savinjsko dolino v Petrovčah pri Celju. V Petrovčah se ta dan vrši žalna slavnost za vse padle vojake Lavantinske škofije, maša zadušnica, pridiga č. g. vojnega kurata Bonača, govori raznih govnikov, med drugimi predsednika ZSV. g. majorja Colariča, veliko pokra-

jinsko zborovanje ter občni zbor Zveze slovenskih vojakov iz svetovne vojne. Svira rudarska gorba iz Velenja. Kn. šk. ordinarijat v Mariboru je to slavnost dovolil že 29. februarja 1928 pod št. 436, ministrstvo železnice pa je dovolilo polovično vožnjo do Petrovč in nazaj že 2. marca 1928 pod št. 19.526/28. Vsi udeleženci kupijo tam, kjer stopijo na vlak cel listek, ga dajo žigosat z mokrim žigom ter listka v Petrovčah ne smejo oddati, temveč velja ta listek za brezplačno vožnjo nazaj. V Petrovčah pa dobijo potrdilo, da so se slavnosti res udeležili. Pravico do polovične vožnje imajo vsi ljudje brez razlike spola, kateri se bodo slavnosti dne 17. maja v prelepi Savinjski dolini pri Marijini cerkvi v Petrovčah udeležili. Vabite se torej vsi 17. maja v Petrovče. — Zveza slovenskih vojakov iz svetovne vojne v Ljubljani.

Romanje k Mariji Bistrički na Hrvaškem. Kakor lansko leto bo tudi letos o Binkošti veliki romarski shod pri Mariji Bistrički na Hrvaškem. Za Slovence bo v četrtek pred Binkošti (24. maja) in v petek (25. maja) popoldne ob 4. uri pridiga in litanije. Za Slovence bo vodil pobožnost znani g. pater Ladislav iz Ptuja.

Romanje na Ptujsko goro. Dnevi romanja so 19. in 20. maja. Torej 19. maja bode šla procesija 42. leto od Sv. Lovrenca v Slov. gor. in od Male Nedelje na Goro. V soboto, dne 19. maja ob 5. uri odhod od Moravske kapele čez Senčak k Sv. Lovrencu. Tam bode ob 7. uri sv. maša za romarje. Po cerkvenem pravilu se združeni romarji zberejo v procesiji pod vodstvom istega voditelja kot vsa leta. Na Ptuj pridejo častilci Marijini okrog pol 11. ure. Tukaj bode sv. maša za žive in pokojne romarje, po maši odhod na Goro. Če bode ugodno vreme bo zvečer 19. maja rimska procesija na Gori. Ker pride do 10 procesij na goro ta dan, se dekleta od vseh krajev vabite k tej procesiji. Isti dan bo na Gori tudi sv. birma.

Promoviral je v soboto 5. maja t. l. za doktorja prava na Ljubljanski univerzi g. Marijan Štupica iz Sv. Lenarta v Slov. gor.

Smrtna kosa. Iz Ponikve poročajo: Dne 1. maja t. l. je tukaj nepričakovano umrla vzgledna žena in blaga mati Amalija Esih iz Male vasi. Zapustila je pet otročičev, katerih največji je star komaj 8 let. Rada je podpirala katoliški tisk in pridno sodelovala pri cerkvenih organizacijah. Pokopali smo jo ob splošni žalosti faranov. Bog ji daj večni mir, njenim svojcem pa tolažbo!

Žrtve valov Drave pri veliki nesreči dne 10. aprila na Dravi pri Felberjevem otoku so poleg drugih bile tudi gospa Lešnik, žena mariborskega kolarja in njeni dve hčerkici. Gospa Lešnikova počiva že skoraj mesec dni na Pobrežju, ena hčerkica je v Dravskih valovih, drugo pa so našli v četrtek, 3. maja v bližini Preloga v Medjimurju. Prepeljali so jo v Maribor in so jo pokopali poleg njene mamice na Pobrežju.